

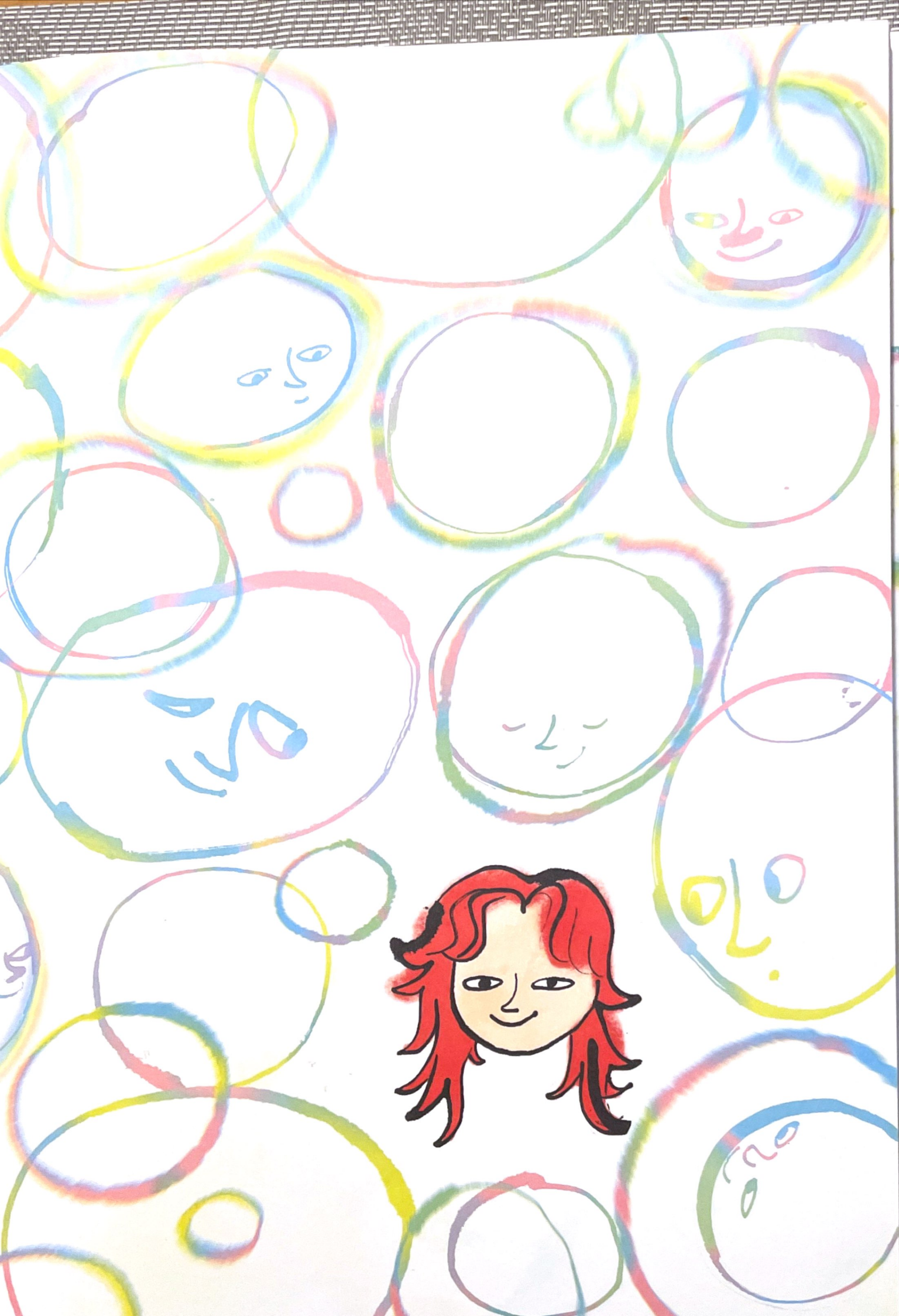

Záludnosti těla

Barbora Klárová
Kristýna Plíhalová
Martina Kupsová

Obsah

TĚLO	7
ŠKYTAVKA	10
BRŇAVKA	21
PÍSKÁNÍ V UŠÍCH	28
SVRAŠTĚLÉ PRSTY	39
SVĚDĚNÍ	46
TIK	56
CHRAPÁNÍ	70
ŠOK	80
MRAVENČENÍ	93
HUSÍ KŮŽE	102
KŘEČE	115
MŽITKY	124

Jmenuju se Pěva a myslím,
že život je fajn. Nikdy jsem nechápala,
proč lidi mezi sebou hledají rozdíly.
Někdo je starý, někdo hubený,
někdo nesmí na sluníčko
a někomu nechutná čokoláda.

Někomu to může připadat zvláštní.

Mě by naopak vůbec nebavilo,
kdybychom byli všichni úplně stejní.

Nedávno mě ale napadlo,
že v jedné věci přece jenom
stejní jsme.

Víte, co má každý člověk na světě?

ŠKYTAVKA

Třeba jako když jsem se jednou po obědě přepila malinovky. Limonáda byla tmavě červená, šíleně sladká a bublinky mě štípaly nejdřív do jazyka, pak v krku a časem i v nose.

Chtěla jsem si s plným břichem lehnout na gauč, ale ještě než jsem k němu došla, celá jsem nadskočila a hlasitě vykřikla:

"HYK!" Dost mě to překvapilo,
ten zvuk ze mě vyšel úplně sám.
Polkla jsem naprázdno, udělala další krok
ke gauči a bylo to tu znovu. "ŠKYT!"

„CO TO JE?“

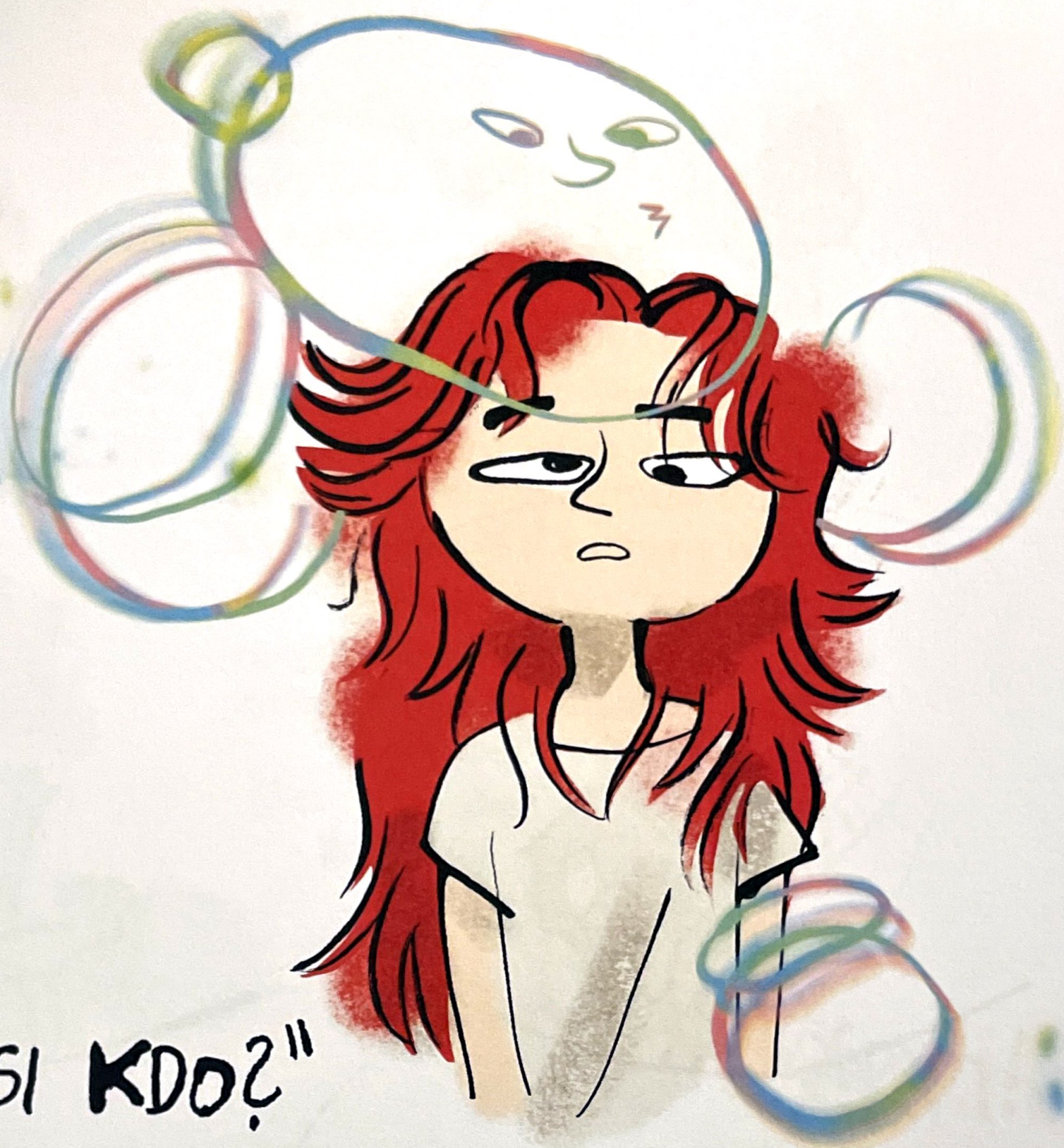
Vtom se mi před očima objevil
obláček zlatých třpytek a na nich se vznášela
maličká zlatá víla.

„Co by to bylo?“

Škytavka, přece!“

řekla víla tím nejtenčím hláskem,
jaký jsem kdy slyšela, tvářila se trochu drze
a zírala přímo na mě. Snažila jsem se ji odehnat
jako mouchu, ale moje ruka jako by tím
jejím drobounkým zlatě třpytivým tělem
procházela. Jen se tomu hihňala,
až z ní třpytky létaly do všech stran.
Byla mi celá protivná.

„A TY JSI KDO?“

„Já? Já jsem tvoje Mžitka, přece.

Nikdo kromě tebe mě nevidí ani neslyší.

Jsem celá zlatá, až ze mě zraky přecházejí,

a taky vím všechno nejlíp. Zjevím se,

když to nečekáš, za chvíli zase zmizím,

ale nikdy se mě nezbavíš,”

otáčela se kolem dokola jako baletka,

roztahovala se a zase smršťovala

a měla pravdu.

Viděla jsem ji, i když jsem zavřela oči.

Dokonce jsem zjistila, že když držím víčka očí

pevně přitisknutá, září Mžitka čím dál silněji

a výrazněji. To ji zase rozesmálo.

„A nechceš se radši něco dozvědět

o té škytavce?“

„**ŠKYT!** To víš, že chci!
Ty o ní něco víš?“

„Jasně že vím!
Říkala jsem, že vím všechno nejlíp, přece.
A vím taky, kdo za to může. Uprostřed břicha
máš sval, který se jmenuje bránice, přece.
A tam odedávna spí stará Hopsavka Škytavka.
Když ji probudíš, začne na té bránici hopsat,
až se ti celé tělo otřásá. A při každém tom
výskoku křičí a volá **ŠKYT!** a **HYK**
a skáče čím dál rychleji a není k zastavení.“
Mžitka se zase hihňala, ale mně to moc
k smíchu nepřišlo.

„ŠKYT! A když jsi tak chytrá, HŮK
nevíš taky, HŮK jak tu Škytavku
zase zastavit a uspat? ŠKYT!“

„Znám dokonce několik způsobů,
jak starou Hopsavku Škytavku zastavit.
Ovšem některé fungují, jenom když
zrovna Mléčné dráze vládne Saturn.
A jiné zase, když je Merkur v konjunkci
s Venuší. No a ještě jiné zaručené
způsoby proti Škytavce zabírají
jedině při úplném zatmění Slunce.“

„ŠKYT To je jedno!

ŠKYT Něco zkusíme!

ŠKYT!

Hlavně ŠKYT mi ŠKYT pomoz

ŠKYT!

Vždyť já už
nemůžu už!

ŠKYT!

Hopsavka Škytavka (spící)
při ní nekoukejte moc dlouho,
nebo ji neprobudíte!

„Dobře, dobře.

Hlavně klid.

Podle mých informací zabírá:
zadržet dech, nebo naopak dýchat
hodně zhluboka a pomalu,
pak taky pomáhá skákat na jedné noze
s nakloněnou hlavou, napít se vody,
napít se vody obráceně
nebo pod vodu hlavu potopit,
co nejvíc vypláznout jazyk,
křičet asi dvě minuty v kuse
anebo se něčeho leknout.“

OBEJMOUT SI
KOLENA

A JAK MÁM
UDĚLAT TOHLE.

SKÁKAT
NA JEDNÉ
NOZE

Postupně jsem vyzkoušela všechny rady,
které mi Mžitka v boji proti Škytavce dala.
Některé zabraly jenom na chvílku,
některé vůbec a některé ji dokonce
ještě zrychlily. Když už jsem myslela,
že mi škytavka zůstane napořád,
zničehonic se utišila.
Prostě jsem škytla naposledy
a pak
už

nic.

„**ŠKYT!** To víš, že chci!
Ty o ní něco víš?“

„Jasně že vím!

Říkala jsem, že vím všechno nejlíp, přece.

A vím taky, kdo za to může. Uprostřed břicha máš sval, který se jmenuje bránice, přece.

A tam odedávna spí stará Hopsavka Škytavka.

Když ji probudíš, začne na té bránici hopsat, až se ti celé tělo otřásá. A při každém tom

výskoku křičí a volá **ŠKYT!** a **HYK** a skáče čím dál rychleji a není k zastavení.“

Mžitka se zase hihňala, ale mně to moc k smíchu nepřišlo.

„ŠKYT! A když jsi tak chytrá, **HYK**
nevíš taky, **HYK** jak tu Škytavku
zase zastavit a uspat? ŠKYT!“

„Znám dokonce několik způsobů,
jak starou Hopsavku Škytavku zastavit.
Ovšem některé fungují, jenom když
zrovna Mléčné dráze vládne Saturn.
A jiné zase, když je Merkur v konjunkci
s Venuší. No a ještě jiné zaručené
způsoby proti Škytavce zabírají
jedině při úplném zatmění Slunce.“

„ŠKYT To je jedno!

ŠKYT Něco zkusíme!

ŠKYT!

Hlavně ŠKYT mi Škyt pomoz

ŠKYT!

Vždyť já už
nemůůůůžůůůů!

ŠKYT!

Hopsavka Škytavka (spící)
Radši na ni nekoukejte moc dlouho,
ať ji neprobudíte!

„Hurá!

Děkuju, Mžitko! Mžitko?

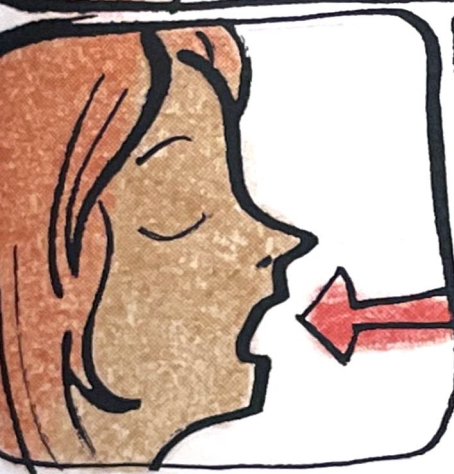
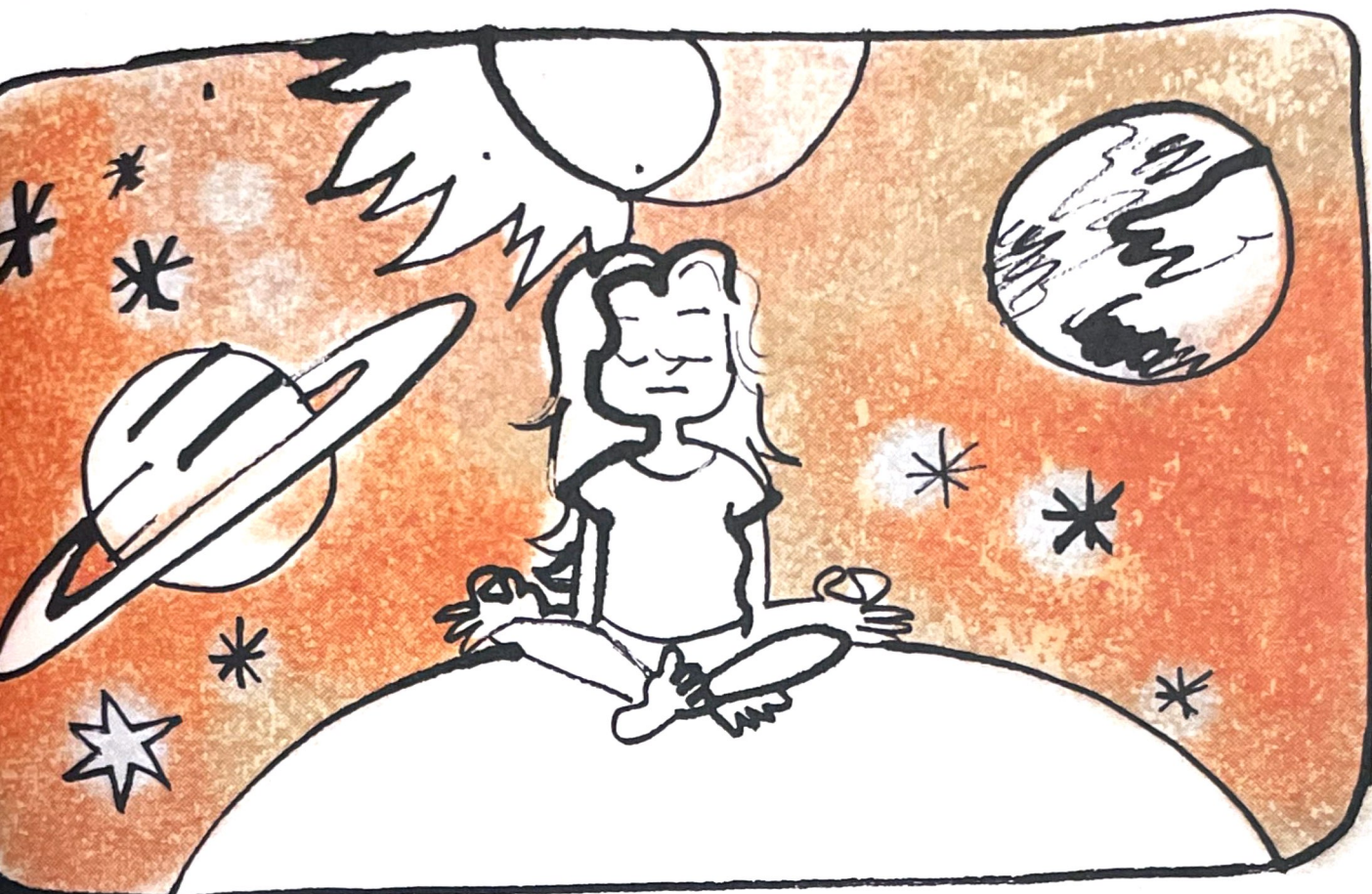
Mžííítkóóó!“

Mrkala jsem, mnula si oči,
ale se škytavkou zmizel i třpytivý obláček
s přechytralou a trochu protivnou vílou.
No co. Aspoň jsem se něco dozvěděla o škytavce
a příště už budu vědět, jak na ni.

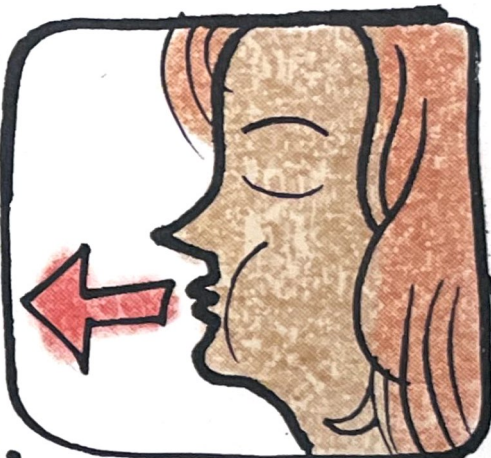

BRÁNICE BRÁNÍ
PROPADU PLIC
A ŽALUDKU DO
STŘEV A VŮBEC
MEZI OSTATNÍ

ORGÁNY. JE TO
TAKOVÁ BŘIŠNÍ
BRÁNA. MEMBRÁNA

KDYŽ SE BRÁNICE
ZBLÁZNÍ
A ZAČNE SEBOU
ŠKUBAT, TOMU
SE ŘÍKÁ
ŠKYTAVKA.

BRŇAVKA

"JAUVAJS,"

vykřikla jsem bolestí,
když jsem se bouchla do lokte pravé ruky.

Bylo to zvláštní, protože jindy se bouchnu
mnohem víc, třeba když omylem vrazím bokem
nebo ramenem do dveří, a bolí to mnohem míň.
Teď jsem se ruky sotva dotkla, úplně mě to svalilo
na zem a před očima se mi zjevil obláček zlatých
třípytek a na nich se vznášela maličká víla.

„Mžitko! To jsi zase ty?“

„Jasně že to jsem já, přece.
Znáš snad někoho jiného,
kdo by se mi jen trochu podobal?“

BRŇAVKA

„JAUVAJS,“

vykřikla jsem bolestí,
když jsem se bouchla do lokte pravé ruky.

Bylo to zvláštní, protože jindy se bouchnu mnohem víc, třeba když omylem vrazím bokem nebo ramenem do dveří, a bolí to mnohem míň. Teď jsem se ruky sotva dotkla, úplně mě to svalilo na zem a před očima se mi zjevil obláček zlatých třpytek a na nich se vznášela maličká víla.

„Mžitko! To jsi zase ty?“

„Jasně že to jsem já, přece.
Znáš snad někoho jiného,
kdo by se mi jen trochu podobal?“

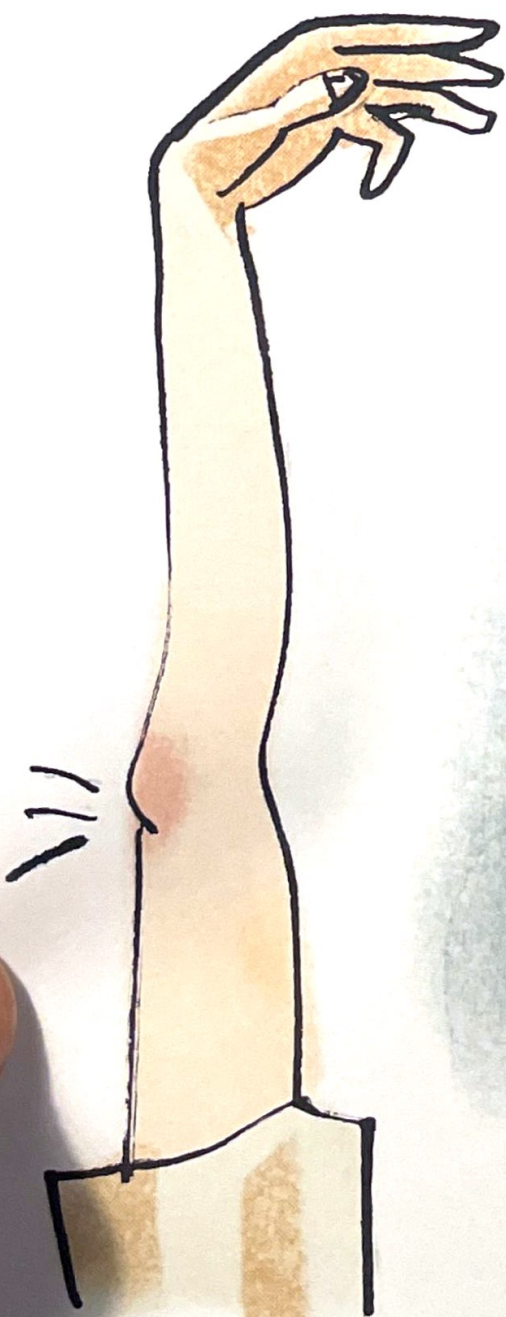

Měla pravdu. Tohle byla zbytečná otázka. Před očima mi naštěstí víc takových praštěných stvoření nepoletuje, takže to musela být ona. Jenže jsem neměla náladu na dlouhé vybavování. Tedy aspoň ne do chvíle, než mě přejde ta ukrutná bolest. A praštěná jsem teď byla hlavně já. **AU.**

„Nevíš náhodou, proč mě ta ruka tak šíleně bolí?“

„Protože ses trefila přímo do brňavky, přece. Takových míst je na těle jenom pár a všechny zevnitř ovládá nabubřelý brňavkový nerv zvaný Bolavec.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Pst! Tohle právě neříkej!“ vztyčila výstražně Mžitka svůj prstík před pusou, vystrašeně se rozhlížela kolem sebe a pokračovala šeptem. „Bolavec je mrzutý, protože je mu líto, že ho nikdo nezná. A tak když se do něj trefíš, musí o sobě dát vědět celému tvému tělu skrze tu šílenou ochromující bolest. A taky celému okolnímu světu skrze tvůj bolestivý výkřik. Pak je teprve spokojený, jak obrovskou má moc, a za chvíli se zase uklidní.“

„Nepřijde mi, že by se ten můj brňavkový Bolavec chtěl uklidnit. **AU!**“

„Protože jsi ho zase rozdráždila tím, že jsi řekla, že ho vůbec ne... Už se o tom radši nebavme.“ Mžitka se odmlčela a její záře začala slábnout.

Mrzutý brňavkový nerv Bolavec
Chtěl by být mnohem větší. Jenže nezná míru.
Zná jen svár a Boleslav. Je to prevít.
Nedráždit!

BUM PRÁSK

TŘESK

Miluju kytky.

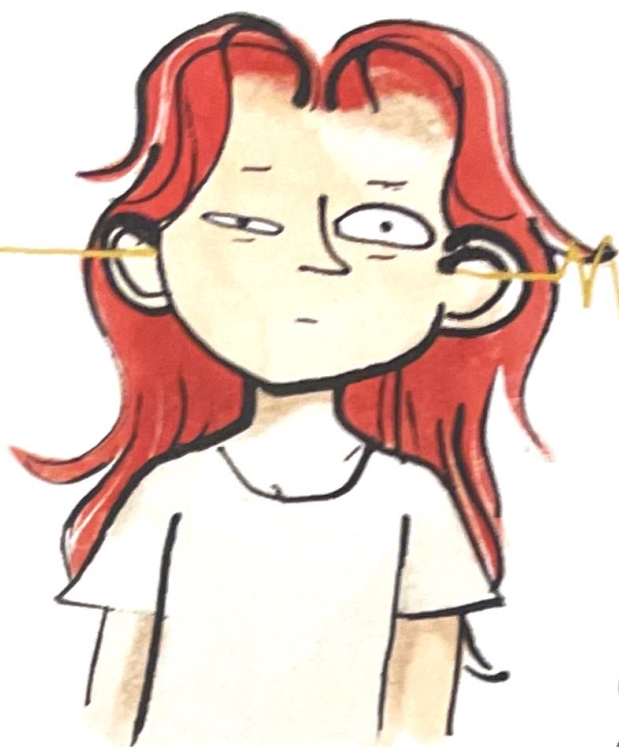
PÍSKÁNÍ V UŠÍCH

Neznám moc příjemnějších pocitů,
než když mi teplý vítr zvedá vlasy
a ještě mi je provoní květinami,
rozpálenou hlinou a dalšími vůněmi léta.

Pobíhala jsem jednou v létě po rozkvetlé louce
u babičky na chatě, občas jsem se sehnula,
utrhla nějakou rostlinu, která barevně ladila
s kyticí v mé hrsti, zase jsem se narovнала,
poskočila a popoběhla o kus dál. Zrovna jsem si říkala,
jak moc ráda mám léto a jak rychle vždycky uteče,
zaklonila jsem hlavu, přivřela oči, mžourala do sluníčka
a zhluboka se nadechla toho voňavého letního vánku.

V tu chvíli se mi v uších ozval vysoký, táhlý tón.
A ten tón zněl a zněl a znít nepřestával.
Naopak se trochu zesiloval.
Otáčela jsem se do všech stran a dívala se,
odkud může ten zvuk přicházet.
Že by někde hořelo?
Ne, tohle nebyl zvuk požární sirény.
Že by mi do ucha vletěl komár?
Ale to bych přece nějak cítila
a mě v uchu nic nešimralo.
Ten zvuk byl pořád stejný,
ať jsem se hýbala jakkoliv.
Slunce pálilo a dosud příjemné vůně
mi trochu zamotaly hlavu a já si musela sednout.
Odložila jsem nasbírané kytíčky
a jako by se z toho jejich pylu zvedl třpytivý
obláček zlatých přeludů a na něm se vznášela
celá rozhiňnaná vševědoucí víla Mžitka.

„**IIIIIIII,**
COPAK
TO TU ZNIIII?“

smála se a pitvořila.
Nevím, jak nebo proč to dělala,
ale dokázala mě naštvat vždycky
úplně hned, jak se objevila.

"MŽITKO! NECH TOHO!"

okřikla jsem ji snad přece jen trochu hlasitěji, než bych musela.

"NO NO NO, PĚVO!"

To pískání není moje vina, přece. **TS.**

Uraženě se otočila a poletovala na svém obláčku od jednoho kvítku ke druhému. Pokaždé si jen malinko přičichla, spokojeně povzdychla a zase se poponesla dál.

Jak vlastně tahle malá protiva ví,
co já cítím, vidím nebo slyším?

„Možná si lámeš hlavu nad tím, milá Pěvuš, jak se dokážu vždy zaručeně objevit v ten pravý čas. A možná jsi už taky zapomněla, že já vím všechno a vím to taky úplně nejlip, přece!“ Mžitka na mě upírala drzý pohled, krčila malinký nosík a neskutečně mě tím rozčilovala.

„A tys už možná dávno zapomněla na dobré vychování, anebo jsi ho možná nikdy ani neměla. Jinak bys věděla, že je slušné nejdřív hezky pozdravit a zeptat se, jak se ten druhý má, než začneš udílet nevyžádané rady, nebo se rovnou vysmívat.“

„Ale no tak, já přece slyším
tvůj vnitřní hlas. A slyším taky,
že ti už nějakou chvíli dost nesnesitelně
píská v uších. Klidně zase zmizím,
ale říkala jsem si, že by tě možná zajímalo,
z čeho to pískání je,“ otáčela se kolem
dokola Mžitka a třpytila se
v tom letním slunci, až oči přecházely.

„Spíš mě zajímá, jak se toho zbavit.“
Zmírnila jsem tón svého hlasu,
protože mi došlo, že je Mžitka vážně jediná,
kdo mi teď může pomoci.

„To právě souvisí. Poslouchej.

Žila byla vášnivá hudebnice, víla Fušnice.

Hledala klidné místo pro svoje hraní,

koncertování a různé zvukové experimentování,

až se uvelebila... no? Kde asi?“ mrkala na mě

Mžitka, jako by byla paní učitelka

a zkoušela mě z něčeho, co snad mám už dávno

sama znát. Pokrčila jsem ramený a trochu se

prstem poštourala v uchu, abych tím zkusila

zmírnit to nesnesitelné pískání. Nepomohlo to.

Mžitku to ale očividně potěšilo. Usmála se

a pokračovala: „No ano, správně! V uších!

Víla Fušnice má v uších spoustu hudebních

nástrojů. Píská na různé flétny,

fouká do mořské mušle, někdy houká

do lodní sirény, a jindy zase šustí

takovým zvláštním igelito-alobalo-papírem.

ŠŠŠ, CHCHCH, SSSŠŠŠŠ!

Většinou její muzicírování trvá jen chvíli,

než jí dojde dech nebo inspirace,

a pak zase zmlkne. Někomu se ale Fušnice

v uších tak rozehraje a rozkoncertuje,

že už třeba nikdy hrát nepřestane!“

„NIKDY?!”

vytřeštila jsem na ni oči zděšením.

„Nemyslím si, že to bude zrovna tvůj případ,
ale stává se to,” sdělovala mi Mžitka docela klidně,
jako by si neuvědomovala, že takové neustálé zvuky
znějící uvnitř vlastní hlavy jsou k zbláznění
už po pár minutách, natožpak hodinách, dnech,
měsících, letech,

nebo dokonce **NAVŽDY!**

SVRAŠTĚLÉ PRSTY

Ráda se koupu.

Někdy spěchám a dám si jenom sprchu, ale baví mě hrát si ve vaně. Mám tam spoustu zvířátek, barevných kachniček a jiných gumových hraček a vymýšlím si s nimi různé legrační příběhy. Před pár dny se mi stalo, že jsem ve vaně zůstala docela dlouho. Nevím, kolik minut to bylo přesně, ale muselo to rozhodně trvat déle než obvykle, protože když jsem se podívala na svoje prsty, vykřikla jsem zděšením. A před očima mi v tu chvíli naskočil obláček, vysypaly se z něj zlaté třpytky a už se na mě zase drze usmívala ta zářivá víla Mžitka.

"CO JE?" ptala se mě, koukala mi přímo do očí a protivně u toho krčila nos.

"Něco se mi stalo s rukama! Podívej." Zahodila jsem všechny hračky, až to šplouchlo, a natáhla jsem všech deset prstů až k ní, aby si mohla prohlédnout kůži, která byla na konečcích scvrklá jako slupka starého jablka.

MÁM NA
PRSTECH MOZKY!

SVRAŠTĚLÉ PRSTY

Ráda se koupu.

Někdy spěchám a dám si jenom sprchu, ale baví mě hrát si ve vaně. Mám tam spoustu zvířátek, barevných kachniček a jiných gumových hraček a vymýšlím si s nimi různé legrační příběhy. Před pár dny se mi stalo, že jsem ve vaně zůstala docela dlouho. Nevím, kolik minut to bylo přesně, ale muselo to rozhodně trvat déle než obvykle, protože když jsem se podívala na svoje prsty, vykřikla jsem zděšením. A před očima mi v tu chvíli naskočil obláček, vysypaly se z něj zlaté třpytky a už se na mě zase drze usmívala ta zářivá víla Mžitka.

„CO JE?“ ptala se mě, koukala mi přímo do očí a protivně u toho krčila nos.

„Něco se mi stalo s rukama! Podívej.“ Zahodila jsem všechny hračky, až to šplouchlo, a natáhla jsem všech deset prstů až k ní, aby si mohla prohlédnout kůži, která byla na konečcích scvrklá jako slupka starého jablka.

MÁM NA
PRSTECH MOZKY!

„Svraštělá kůže. To je toho!
Moc dlouho se máčíš ve vodě, přece,
nedala se Mžitka vyvést z míry
a plnými hrstmi nabírala zlaté třpytky
ze zlatého obláčku a jen tak je rozhazovala
kolem sebe.

Prohlížela jsem si svoje prsty, sahala si
jedním scvrklým konečkem na druhý,
a jak o sebe kůže drhla, bylo to hodně zvláštní.
Až jsem měla pocit, jako by ty prsty ani nebyly moje.

„Ale proč se to stalo, nebo jak se to dá léčit?“
dívala jsem se na Mžitku s obavami
a zároveň s nadějí, že mi bude umět poradit.

Ale tahle potouchlá víla se jenom rozesmála:

„Léčit? Prý léčit!

Svraštělá kůže na prstech není žádná nemoc, přece.

Možná to nevíš, ale voda vysušuje. Jo, zní to divně.

Ale tvoje tělo obsahuje velké množství vody.

No, a když se dlouho máčíš ve vodě,

začne fungovat zákon přitažlivosti.

Voda v tobě začne chtít k té vodě,

co je okolo tebe, a skrz kůži začne unikat.

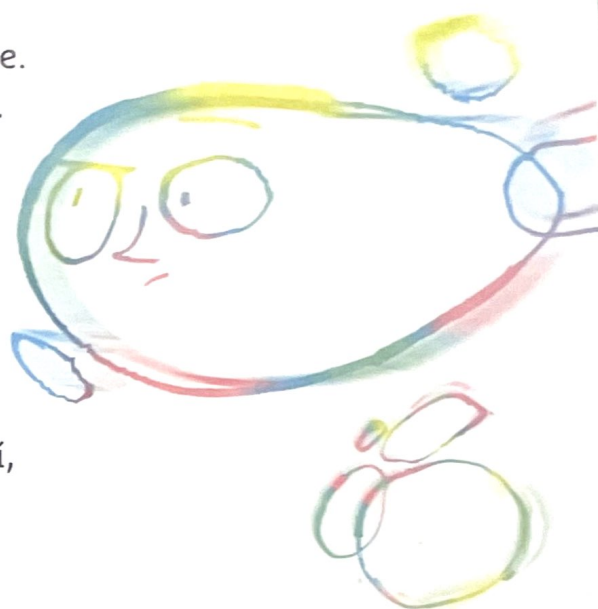
Takže se vysušuješ. A tím pádem se i scvrkáváš,

jako sušená švestka,” hihňala se svému přirovnání,

které mi ale nepřipadalo vůbec vtipné.

Hlavně proto, že moje prsty už vážně vypadaly,

jako bych místo nich měla

PŘEROSTLÉ ROZINKY.

„A je to vůbec k něčemu dobré?”

„Říká se, že to prý usnadňuje úchop.

Jako že když na něco sáhneš mokrýma rukama,

snadno to vyklouzne. A tak asi aby ses třeba neutopila

a byla schopná vylézt mokrá ven z vody,

svraštělýma rukama se bezpečněji chytíš a držíš, přece.

Ale něco ti povím, chceš?”

Mžitka se zatvářila tajemně a udělala na mě

svým maličkým ukazováčkem takové to gesto,

kterým se přivolává blíž.

Přikývla jsem a naklonila se k ní.
Byla mi sice pořád ještě trochu protivná,
ale tohle mě vážně zajímalo.

Scvrklé prsty = zdravé nervy
Lidé s poškozenými nervovými zakončeními v prstech mohou ve vaně vysedávat hodiny a kůže se jim nikdy nezkrabatí. A to budiž důkazem, že tělo si tento proces řídí samo, podobně jako dýchání, pocení nebo bušení srdce.

„Podle jedné starodávné legendy byli všichni lidé kdysi dávno zakleti do žab. Prý je rozhněvaná příroda takhle proměnila, protože si neustále stěžovali, že neumějí plavat. A tak je prostě všechny naházela do vody a nechala je celé dny a noci nespokojeně kvákat. Naštěstí se po čase moudrá příroda nad žabími lidmi slitovala, jejich prokletí je zase zbavila a ponechala jim z té doby na památku už jen schopnost se pohybovat ve vodě. Sice už tedy lidi nějakou dobu žábami nejsou, ale vždycky, když se dlouho máčejí ve vodě, tak si na tu kletbu tělo rozvzpomene a začne žábovatět. A ta velice pomalá proměna v žabu začne kůží na prstech, přece.“

Mžitka se tvářila naprosto samozřejmě a spokojeně se svým výkladem. Prohlížela si svoje třpytivé nehtíky a zničehonic se jen tak zatočila dokolečka.

Já jsem byla naopak trochu zaražená
a znovu jsem si prohlídla prsty.
Byly čím dál ošklivější. Takhle moje prsty
přece vůbec nevypadají! Copak se taky
proměním v žábu?! napadlo mě,
a jako by mě ta víla slyšela,
rovnou mi ještě dala radu:

„A proč už z té vody nevylezeš ven?
Jakmile se zase usušíš, voda přestane unikat ven,
kůže se začne naplňovat vlastní vodou zevnitř
a proměna bude zažehnána.

Tvoje prsty budou za chvíli vypadat
zase normálně, přece.“

Vyskočila jsem z vany, jako bych šlápla
na mořského ježka. Takhle rychle jsem ještě
nikdy usušená nebyla. Rovnou jsem si
i vyčistila zuby, oblékla se do pyžama
a spěchala do postele. Až tam jsem si všimla,
že Mžitka už zase dávno zmizela.
A když jsem se podívala na prsty,
vypadaly už zase jako moje.

SVĚDĚNÍ

Měli jste už někdy neštovice?

Já jo. A řeknu vám jedno:

DĚSNĚ TO SVĚDÍ.

Teda kromě toho,
že to taky dost hnusně vypadá.

Nechápu, kde jsem tu nemoc mohla chytit,
ale prostě mi začalo být divně,
jako kdybych měla chřipku,
akorát mi pak navíc začaly naskakovat
po těle zvláštní pupínky, které děsně,
ale fakt děsně svědily.

Maminka mě vzala k doktorovi,
dostala jsem na to nějaké léky,
samozřejmě taky zákaz chodit ven
a potkávat se s lidmi.

Stejně jsem byla tak unavená,
že jsem se sotva dovlekla
do postele a začala se hned
drbat tam, kde to svědilo.
Což bylo vlastně úplně po celém těle.
Drbala jsem se a drbala,
až se mi z toho trochu
zatočila hlava, jak to bylo příjemné.

V tu chvíli se mi před očima zjevil úhledný, maličký zlatý obláček a nad ním poletovala s rukama v bok zlatá víla Mžitka.

Tvářila se přísně a rovnou na mě spustila:

„Pěvo!

Nedrbej se, radím ti dobře!

**HNEDE
TOHO
NECH!“**

„Ale to se nedá vydržet! Kdybys jen věděla, jak nesnesitelně to svědí! A ta úleva, ta krása, když to poškrábu! Akorát to teda začne hned svědit zase.“

„Takže se zase poškrábeš a pak se ti uleví, ale zase to začne svědit, takže to poškrábeš

**A TAK POŘÁD DOKOLA
A DOKOLA
A DOKOLA.**

Nikam to nevede, jenom si poškozujeteš kůži. Říkám ti: nedělej to!

Musíš to vydržet, jsi už velká, přece.“ Krčila ten svůj protivný nosík a já měla chuť podrbat kromě sebe taky tuhle přemoudřelou vílu přímo uprostřed jejího třpytivého čela.

Jako by slyšela, co si myslím, rovnou pokračovala:
„No na mě naštvaná nebud'. Tohle si pamatuj:
většinou je dobré naslouchat svému tělu
a řídit se signály, které k tobě vysílá. Kromě svědění!
Svědění je naopak falešný signál těla!
Škrábání vždycky všechno svědivé jenom zhorší.
Škrábání ještě nikdy nikomu nic dobrého nepřineslo.
Tak věříš mi, přece?!“

ŠKRÁB

DRBY DRB

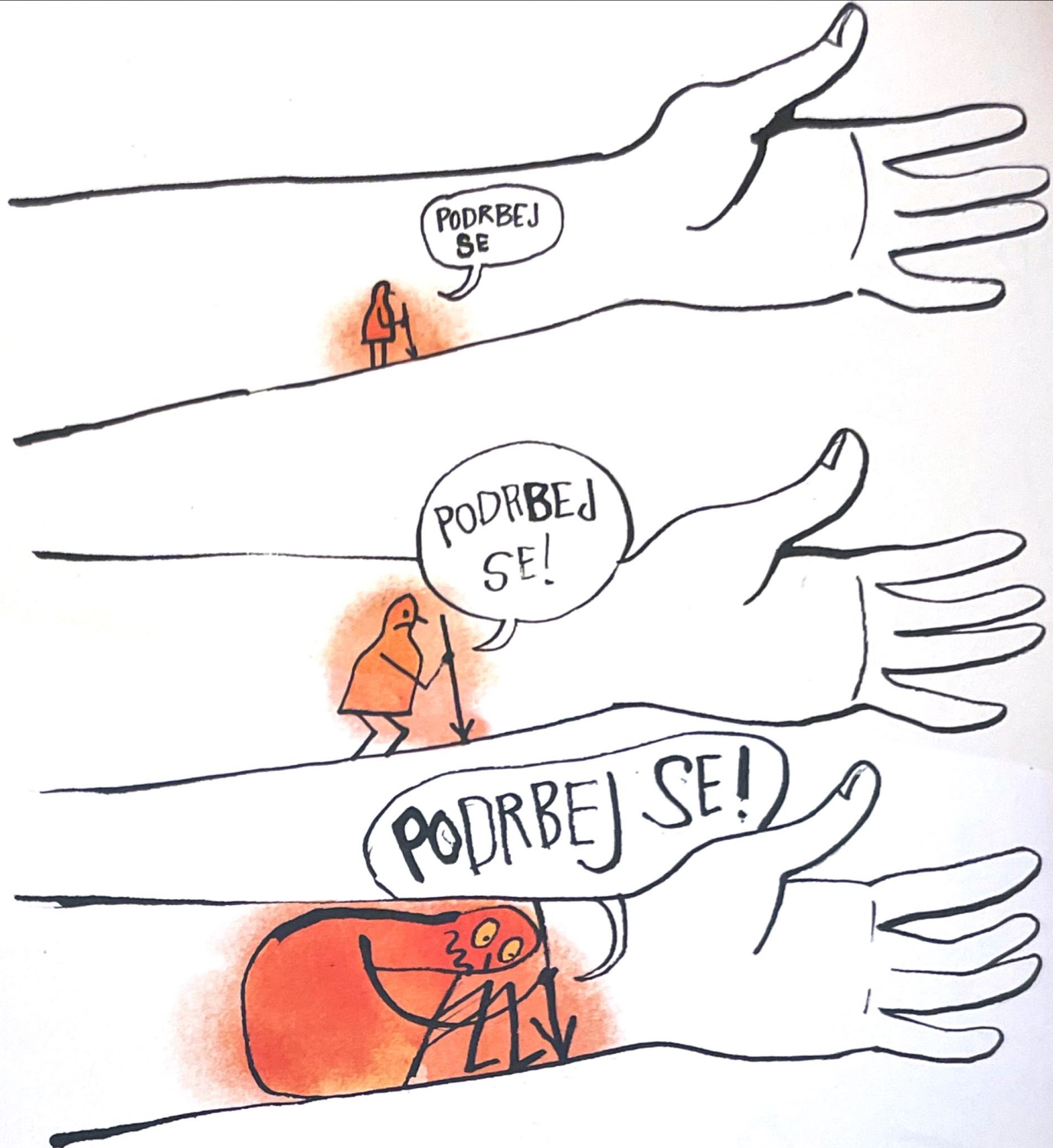
ŠKRÁB

DRBY DRB

ŠKRÁB

Zkoušela jsem si vzpomenout, co mě kdy
v životě svědilo a jak bylo opojné si to pořádně
poškrábat. Zároveň se mi ale taky vybavilo,
jak mi pak kůže zrudla, opuchla, nebo jsem si
ji dokonce rozdrápala až do krve. Musela jsem
uznat, že Mžitka má zase pravdu.

„Ale proč teda svědění vůbec existuje?“
napadlo mě automaticky.

„Tělo tím upozorňuje, že je v daném místě
s kůží něco v nepořádku. A kdyby tě to
zajímalo, můžu ti taky říct, kdo to způsobuje.
Teda když mi slíbíš, že se nebudeš bát.“

Váhavě jsem zavrtěla hlavou,
jako že se bát nebudu,
protože mě to fakt zajímalo.
Ale bát jsem se stejně začala,
ještě než Mžitka znovu promluvila
tím svým pištivým hláskem.

„Jmenuje se Svědič Drbálek, žije zevnitř na tvój kůži a teď to nejstrašidelnější: s každým podrbáním tenhle zlý Svědič roste a sílí. Nakonec tě ovládne natolik, že tě nutí drbat se úplně pořád. Jedině když se chvíli vydržíš nedrbat, začne zase pomaličku slábnout, až nad tělem ztratí svou moc a postupně tě to přestane i svědit.“

„Svědič Drbálek ve mně roste s každým podrbáním?!“ vykulila jsem oči na Mžitku a na chvíli jsem stála nehybně, jako kdybych zkameněla. Svědil mě pupínek na levém rameni a dva pupínky na břiše. Zkoušela jsem to vydržet a nepodrbala jsem se. Zatím.

„Dobrá zpráva je, že kromě těch léků, které ti předepsal doktor, proti svědění obecně vzato taky pomáhají různé chladiivé obklady, přikládání lístečků jitrocele, plátek salátové okurky, dužniny z listů aloe vera, někdo radí dokonce potírat místo tvarohem nebo medem, ale to bys byla pěkně upatlaná, hihhi! No, pak taky pomáhají tinktury nebo dokonce koupele z různých bylinek. A když se to opravdu nedá vydržet, chce to ostříhat si nehty úplně nakrátko nebo dokonce nasadit rukavice a hlavně

NE-ŠKRÁ-BAT!
NIKDY!!!

NE-ŠA-BAT

